

ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਾਰੰਟ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਾਰੰਟ ਕੇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ।

(13) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਕਸੂਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਗਲਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਵਟ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੁਣਵਾਈ ਲਟਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਵ 0.6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੁੱਧ ਦੀ ਚਰਬੀ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਅਤੇ 0.5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੁੱਧ ਦੇ ਠੋਸ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੋਸ਼ੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(14) ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, 6 ਅਗਸਤ, 1993 ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, 1 ਨੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਜੇ. ਐੱਸ. ਟੀ

ਇਸ ਤੋਂ ਮਾਨਯੋਗ ਡਾ: ਸਰੋਜਨੀ ਸਕਸੈਨਾ, ਜੇ.

ਸਦਾ ਨੰਦਾ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਇੰਦਰਾ ਦੇਵੀ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1987 ਦਾ ਐੱਫ. ਏ. ਓ. ਨੰਬਰ 8-ਐੱਮ

16 ਫਰਵਰੀ, 1995

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955—ਐੱਸ. 13 - ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ - ਤਿਆਗ - ਪਤੀ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਪਤਨੀ ਨੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲਈ - ਕੀ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਉਜਾੜਾ ਹੈ - ਤਿਆਗ ਦਾ ਮਤਲਬ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਖਿੱਚਣਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2/3 ਜੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਨ ਲਿਆਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਲਾਕ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਸ਼ਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ। ਤਿਆਗ ਦਾ ਮਤਲਬ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ। ਅਮਰਜੀਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦਰਸ਼ਨ ਕੌਰ (1994 ਐਮ.ਐਲ.ਜੇ. 375) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ “ਘਰ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਦਿਲਾਂ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਕਢਵਾਉਣਾ ਘਰ ਤੋਂ ਕਢਵਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(ਪਰਾ 13)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਖਾਵੇਂ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਘਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਸਲ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੀਸੀ ਪ੍ਰੋਸੀਟੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। - ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੇ ਹੁਣ ਆਰਟੀਕਲ 51-ਏ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਫਰਜ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਰਤੱਵ ਹੈ " - ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਲਈ ਡੇਰਾਵਾਦ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ।"

(Para 14)

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955— ਐੱਸ . 13— ਮਰੇ ਹੋਏ ਤਾਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨਾ—ਕੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਚੰਦਰ ਕਲਾ ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਐਸ.ਪੀ. ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ (1993) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 232 ਵਿਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਆਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। . ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਤਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਤੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ - ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(Para 16)

ਐਸ.ਐਸ ਮਹਾਜਨ, ਮਿਸ ਅਪਰਨਾ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ
ਸਨ।

ਐਚ.ਐਸ ਸੰਘਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਰਾਜੇਸ਼ ਖੁਰਾਣਾ, ਰਿਸਪੋਂਡੈਂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਨਿਰਣਾ

ਡਾ: ਸਰੋਜਨੀ ਸਕਸੈਨਾ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਅਪੀਲ I ਇੰਡਐਚ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 (ਛੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਐਕਟ') ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1986 ਨੂੰ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ ਦੁਆਰਾ ਐਚ.ਐਮ ਕੇਸ ਨੰ: 1185 ਨੂੰ ਖਾਰਿਜ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ।

(2) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਆਹ 25 ਮਈ 1964 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਹੁਣ ਲਗਭਗ 21 ਸਾਲ ਹੈ। ਪੁੱਤਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। 6 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਤੋਂ ਹਟ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। 26 ਮਾਰਚ, 1974 ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1976 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਤਲਾਕ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ 9 ਜੂਨ, 1976 ਨੂੰ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਤਲਾਕ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜੋ 2 ਮਈ, 1978 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 20 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 1978. ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਤਹਿਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਭਰੋਸੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਕਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(3) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਝੂਠੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਮੁੜ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 125 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਦਾਜ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੀ ਚਲਾਇਆ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ 4 ਦਸੰਬਰ 1985 ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ।

(4) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਗਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਸ ਕੜੀ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

(5) ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤਿਆਗ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਗਈ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਤਾ- ਪਿਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਮ ਦਾ ਆਧਾਰ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ

(6) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਤਹਿਤ ਦੇ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਤਹਿਤ 3 ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਝੂਠੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਰਵਰੀ 1973 ਤੋਂ ਉਹ ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ।

(7) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 6 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਕ-ਦੋ ਦਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਿਬੀ ਟੇਸ਼ਨ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ - ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਸਕੈਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(8) ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 125 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੀ.ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਜ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਤਹਿਤ ਇਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਡੈੱਡਲਾਕ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਅਟੱਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤਲਾਕ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(9) ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਲਾਂਚ ਦਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸੁਲਾ-ਸਫਾਈ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚਲਾਈ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰੋਂ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਨ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਿਆਗ ਦੇ ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤੀਜਾ ਤਲਾਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ/ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

(10) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 25 ਮਾਰਚ ਤੋਂ ਸੀ. 1974 ਤੋਂ 14 ਦਸੰਬਰ 1985 ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ 3 ਤਲਾਕ ਅਤੇ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(11) ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਚਰਣ ਜੋ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਧਿਰ ਲਈ ਦੂਜੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਮਾਜਕ ਰੁਤਬੇ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਦਿਅਕ ਪੱਧਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (ਵੀ. ਭਗਤ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਭਗਤ, 1994 (1) PLR 603)।

(12) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਧਾਰਾ 125 ਸੀਆਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੀਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਦਾਜ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਪੀੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਾ ਤੀਜਾ ਆਧਾਰ; ਬੇਰਹਿਮੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਉਹ ਇਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਮ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਇਹ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(13) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਜਾੜੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਹੁੰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਹੁੰ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2/3 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਕਰੀਬ ਡੇਢ-ਤਿੰਨ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨੇ ਉੱਥੇ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਤਲਾਕ ਲਈ, ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸ਼ਰਨ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਤਿਆਗ ਦਾ ਮਤਲਬ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ।

(1), ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ 'ਚ ਓ ਫ? "। C K U r i ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ " ਇੱਕ house ^ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘਰ IS -i? ? ਈਅਰਸ। ਮੇਰੇ ^^ਵਾਲ ਫਰ ਓਮ ਸੈਕਸ ਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਕਢਵਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(14) ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ। ਉਹ ਚੰਗੇ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਜਿਉਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਮਾਹੌਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਤੀ -ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਸਲ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਸਪਰਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੇ ਹੁਣ ਆਰਟੀਕਲ 51-ਏ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਫਰਜ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਫਰਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ "ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਲਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ"।

(15) ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜਾਂਚੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਉਸ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਨਮ-ਸਥਾਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕੋਈ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹੀ ਸੀ, ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਅਸਥਿਰ ਸੀ।

(16) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਲਪਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਚੰਦਰ ਕਲਾ ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਐਸ. ਪੀ. ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲਿਆਉਣਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਅੰਤ ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਾਮ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਗੱਠਜੋੜ ਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਕਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਤੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ

(1) 1994 MLJ 375

(2) (1993) 4 SCC 232.

oada Nanda v. Indra Devi (Dr. Sarojnei Saksena, J.)

ਇਹ ਵਿਆਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਚਨਾਤਮਕ ਤਿਆਗ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।

(17) ਵਿਆਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਜਾਂ ਤਾਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੋਨੋਂ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਧਾਰਨ ਕਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅੱਥਰੂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕੋ ਛੱਤ, ਇੱਕੋ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜੀਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੇਟਾ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਚਣ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਗੇ।

(18) ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਇਹ ਖੁੰਝ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ 1987 ਦੇ ਸੀ.ਐੱਮ. ਨੰਬਰ 1227-ਸੀ.ਆਈ.ਆਈ. ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ.ਐੱਸ.ਟੀ

ਮਾਨਯੋਗ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਐਸ.ਸੀ ਮਾਲਟੇ ਜੇ.ਜੇ.

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਿਮਿਟੇਡ ਅਤੇ
ਹੋਰ, — ਜਵਾਬਦਾਰਾਂ।

1994 ਦਾ CWP 14659

6 ਮਾਰਚ, 1995

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950- ਆਰਟੀਕਲ 226/227— ਰਿਟੇਲ ਆਉਟਲੈਟ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਚੋਣ— ਚੁਣੌਤੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਉਮੀਦਵਾਰ ਅਯੋਗ ਹੈ— ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ— ਰਿਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਅਭਿਆਸ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਹੈ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ

oada Nanda v. Indra Devi (Dr. Sarojnei Saksena, J.)

ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ